

Τα εργατικά ατυχήματα...

Στις 6 Ιουνίου του 2020 σκοτώνεται από ηλεκτροπληξία εν ώρα εργασίας ο 29χρονος Χρήστος Ζορμπάς, ηλεκτρολόγος στη βιομηχανία “Ηπειρος ΑΕΒΕ” στον Αμμότοπο Άρτας. Ένα εργατικό ατύχημα που ξεκίνησε να εκδικάζεται και να εξετάζονται τα αίτια θανάτου του 2 χρόνια μετά το περιστατικό, στις 31 Μαΐου 2022 και που έδειξε από την πρώτη στιγμή τόσο την αδιαφορία των εργοδοτών της εν λόγω εταιρίας για το ίδιο το γεγονός (εγκληματική ήταν η αδικαιολόγητη καθυστέρηση να καλέσουν ασθενοφόρο για την μεταφορά του εργαζόμενου), το πως προσπάθησαν να αποκρύψουν στοιχεία για την υπόθεση (άρνηση να παραδώσουν στην ΕΛΑΣ υλικό από τις κάμερες ασφαλείας) αλλά και γενικότερα για την σημασία που έδιναν στην προστασία των εργαζομένων τους.

Όπως αποδείχθηκε και παρουσιάστηκε και μέσα στις δικαστικές αίθουσες ακόμα και τα στοιχειώδη μέτρα ασφαλείας ήταν ανύπαρκτα με τους εργαζόμενους να βρίσκονταν καθημερινά αντιμέτωποι με αμέτρητους κινδύνους. Ρελέ διαφυγής δεν υπήρχε, αντί για γάντια ηλεκτρολόγου τους παρείχαν χειρουργικά, ενώ η Έκθεση Εκτίμησης Επαγγελματικού Κινδύνου που όφειλε να έχει η εταιρία ήταν ασφράγιστη, ανυπόγραφη και χωρίς ημερομηνία.

Σε αυτή την κατάσταση ήταν υποχρεωμένος ο εργαζόμενος να δουλεύει κάθε μέρα μέχρι και τις 6 Ιουνίου, γνωρίζοντας και έχοντας αναφέρει σε φίλους και συγγενείς τους αμέτρητους κινδύνους που καιροφυλακτούσαν. Κινδύνους που εννοείται γνώριζε και η ίδια η εταιρία, αλλά επιδεικτικά αδιαφορούσε για αυτούς, αφού μέτρα ασφαλείας σημαίνουν παραπάνω έξοδα για το “μαγαζί” άρα λιγότερα κέρδη για την τσέπη τους.

Αυτή η εικόνα δεν αποτελεί μια μεμονωμένη περίπτωση. Τόσο για την “Ηπειρος ΑΕΒΕ” όσο και για το κάθε αφεντικό οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες είμαστε τα αναλώσιμα κομμάτια μέσα στην επιχείριση. Αυτοί και αυτές που η ζωή τους κοστολογείται και μπαίνει σε χίλιους δύο καθημερινούς κινδύνους. Αυτοί που στην τελική και αν σκοτωθούν μια μέρα στην δουλειά επειδή δουλεύουν μέσα σε εν δυνάμει νεκροφόρες, δεν θα γίνει και τίποτα αφού μέχρι και το ίδιο το νομικό σύστημα, που δουλεύει αδιάκοπα για το κεφάλαιο, ξεχωρίζει την ανθρωποκτονία από πρόθεση από την ανθρωποκτονία από πρόθεση εν ώρα εργασίας, δηλαδή το εργατικό ατύχημα.

Από μέρους μας αρνούμαστε να μπούμε στην διαδικασία να αποδεχθούμε παθητικά την μοίρα μας. Αντιλαμβανόμαστε ότι ο μόνος τρόπος για να σταματήσουμε να σκοτωνόμαστε για τα κέρδη τους είναι μέσω της οργάνωσης μας στους χώρους δουλειάς και στα σωματεία μας. Μέσα από τον καθημερινό αγώνα απέναντι στο κεφάλαιο και το κράτος· απέναντι σε αυτούς που ψηφίζουν αντεργατικά νομοσχέδια και στέλνουν στρατιές μπάτσων για να υπερασπιστούν τα συμφέροντα της εργοδοσίας. Μακριά από εκλογικές αυταπάτες ότι κάποιος σωτήρας θα αγωνιστεί για εμάς, τους ανθρώπους της τάξης μας. Συλλογικά, αντιεραρχικά, αδιαμεσολάβητα και κυρίως με το χέρι της αλληλεγγύης και της μαχητικότητας υψωμένο ψηλά.

...είναι εργοδοτικές δολοφονίες.

Αναρχική Ομάδα

A Batalha